

פרק קנד.

פיצויים לעובדים.

פרק קנד

פקודות
 מס' 4 לש' 1927
 מס' 19 לש' 1927
 מס' 30 לש' 1934
 לווייס מיום —
 16.8.27
 29.6.28
 20.10.31

פקודה הקובעת הוראות בענין תשלום פיצויים לעובדים על חבלות שנחבלו.

[16 בינואר, 1927]

השם הקצר

1. פקדה זו תקרא פקודת הפיצויים לעובדים.

2. (1) בפקודה זו יהיו למונחים הבאים הפירושים דלקמן מלבד אם פירוש והשמוש בפקודה ענין הכתוב יחייב פירוש אחר —

„תלויים“ פירושם אותם מבני משפחתו של העובד שבעת מותו היתה פרנסתם תלויה כלה או מקצתה ברוחיו של העובד, או שאלמלא פסלותו של העובד מחמת התאונה היתה פרנסתם תלויה בו כאמור, ומקום שהיה העובד אביו או אמו או סבו או סבתו של ילד בלתי חוקי והניח אחריו אותו ילד כשהוא תלוי ברוחיו כאמור, הרי כולל המונח אותו ילד בלתי חוקי; ומקום שהיה העובד ילד בלתי חוקי והניח אחריו אב או אם או סב או סבה התלויים ברוחיו כאמור, הרי כולל המונח את האב או את האם או את הסב או את הסבה: אין רואין אדם כאילו הוא תלוי במקצת באדם אחר אלא אם כן היה תלוי במקצת בתרומות כסף מאותו אדם אחר לסיפוק צרכי חייו הרגילים, במדה ההולמת לאנשים מבני מעמדו או מצבו;

„מעביד“ כולל כל חבר אנשים, אחד מאוגד ואחד שאינו מאוגד, ובא כוחו החוקי של מעביד שמת: ומקום שעובד התקשר עם אדם עפ"י חוזה לשמש אצלו כעובד או כשויליא, ואותו אדם השאיל או השכיר את שירותיו של העובד לאדם אחר, הרי לצורך פקודה זו יוסיף המשאיל או המשכיר להיות מעבידו של העובד במשך הזמן שהעובד עובד אצל האדם האחר;

„חבלה מתאונה“ פירושה כל פסלות או חבלה גופנית שאירעה לעובד, תוך כדי עבודתו מכל אסון או מקרה שלא היו צפויים מראש, אך אין מונח זה כולל חבלה שהנחבל גרמה לעצמו או חבלה שהיא תולדת מחלה;

„בן משפחה“ פירושו אשה או בעל, אב, אם, סב, סבה, אב חורג, אם חורגת, בן, בת, נכד, נכדה, בן חורג, בת חורגת, בן מאומץ, בת מאומצת, אח, אחות, אח מאב או מאם או אחות מאב או מאם;

„קבלן“, כשהמדובר הוא במחצבה או במכרה, פירושו מי שקבל רשיון או חוזה כרייה או זכות כרייה; כשהמדובר הוא בבית חרושת או במפעל חשמל, פירושו המחזיק בהם; וכשהמדובר הוא בעבודות בנין או הובלה או בעבודות ממין אחר, פירושו האנשים שקבלו על עצמם את בנייתו של הבנין או את שניו, תקונו או הריסתו, או הובלת סחורות או אנשים או את ביצוען של שאר עבודות;

„שבוע“ פירושו תקופת שבעה ימים רצופים;

„עובד“ אינו כולל אלא אנשים העובדים במלאכת כפיים, ואינו כולל עובדים במלאכת כפיים ששכרם עולה על שלוש מאות וחמשים פונט לשנה או אדם שאינו עובד אלא עבודת עראי או העובד שלא לצרכי מסחרו או עסקו של מעבידו, או בן־משפחתו של המעביד הגר בביתו, אך פרט לאמור לעיל, כולל המונח הזה כל אדם שהתקשר עם מעביד עפ"י חוזה לעבוד אצלו כשוליא או כעובד במלאכת כפיים או העובד לפי חוזה כזה, אחד חוזה מפורש ואחד חוזה מכללא, אחד חוזה שבעל פה ואחד חוזה שבכתב: כל מקום שהוזכר בו עובד שנחבל, הרי אם מת העובד, יכללו הדברים את בא כוחו החוקי, או את התלויים בו או אנשים אחרים שהפיצויים ישולמו להם או לטובתם.

(2) אין פקודה זו חלה אלא על עבודה אצל קבלנים באחת העבודות

המפורשות בתוספת הראשונה לפקודה זו:

בתנאי שמקום שהקבלנים הם אגודה שיתופית רשומה הרי חבריה של אותה אגודה העובדים בעבודה נחשבים כעובדים אצל הקבלנים ואפילו מקבלים הם את שכרם, כלו או מקצתו, בצורת חלקים ברוחים או בהכנסה הכללית של המפעל;

ובתנאי שיכול הנציב העליון לתת צו בו יצוה להוסיף כל עבודה לתוספת מס' 30 לש' 1934 הראשונה או לגרעה ממנה: ומאז ואילך תהא אותה תוספת נקראת כאילו הוסיפו לה אותה עבודה או כאילו גרעה ממנה למן היום שפורש באותו צו, ובלבד שלא יהא אותו יום לפני עבור שלושה חדשים מתאריך פרסומו של הצו.

מס' 30 לש' 1934

(3) פקודה זו לא תחול על אנשי חילות הוד מלכותו ולא על אנשי חיל המשטרה של ממשלת פלשתינה (א"י) אלא תחול על אלה העובדים אצל ממשלת פלשתינה (א"י) או העובדים בפיקוחה ואשר פקודה זו היתה חלה עליהם אילו היה המעביד איש פרטי:

בתנאי שאם כתוצאה מחבלה גופנית שאירעה לעובד תוך כדי עבודתו אצל הממשלה, יהא מגיע לו או לתלויים בו, בתוקף כל חוק בענין פנסיות לאנשים העובדים בשירות הממשלה, כל פנסיה או פיצוי או אם תהא מגיעה לו, עפ"י תקנות הממשלה, תקופה של פגרת מחלה בשכר מלא או בשכר מופחת ואותה חבלה גופנית יוצרת גם זכות לפיצויים ע"י פקודה זו, הרי מי שזכאי בכך לא יקבל את שתי ההנאות כאחד, אלא שהרשות בידו לקבל את הגדולה בשתיהן, ואם קבל אחת משתי ההנאות שהוא זכאי בהן תהא קבלתו מונעתו מליהנות מכל זכות שהוא היה זכאי בה בדרך אחרת על חשבון ההנאה השניה.

3. (1) אם נגרמה לעובד בעבודה שפקודה זו חלה עליה חבלה גופנית בדרך תאונה מסבת העבודה ותוך כדי העבודה, יהא המעביד, בהתחשב עם האמור לקמן ולמרות כל הסכם האומר את ההיפך, צפוי לשלם פיצויים בהתאם לתוספת השניה לפקודה זו.

אחריותו של המעביד כלפי העובד מחמת חבלות

(2) בתנאי —

(א) שהמעביד לא יהא אחראי בשל חבלה שאינה שוללת מן העובד את האפשרות להשתכר את שכרו המלא למשך שלושה ימים למצער בעבודה שהוא עבד בה: ואם נמשכה הפסלות פחות מארבעה שבועות אין משלמין לו פיצויים בעד שלושת הימים הראשונים;

(ב) שאם נגרמה החבלה מתוך רשלנות אישית או מעשה זדוני מצד המעביד או מצד אדם שהמעביד אחראי למעשהו או לאי-מעשהו, לא יהא שום דבר האמור בפקודה זו פוגע באחריותו האזרחית של המעביד אלא שבמקרה זה תהא הברירה בידי העובד אם לתבוע

פיצויים עפ"י פקודה זו או להגיש תביעה משפטית בלא קשר עם פקודה זו; ואולם אם נגרמה תאונה לעובד ע"י תאונה שאירעה מסבת העבודה ותוך כדי העבודה, לא יהא המעביד חייב לשלם פיצויים גם עפ"י פקודה זו וגם בלא קשר עם פקודה זו; וכן לא יהא צפוי לתביעה משפטית בלא קשר עם פקודה זו, חוץ אם היתה מצדו רשלנות אישית או פעולה ודונית כאמור לעיל;

(ג) שתאונה המביאה למותו או לפסלותו השלמה והתמידית של עובד רואין אותה כאילו נתעוררה מסבת העבודה ותוך כדי העבודה למרות שבזמן התאונה פעל העובד מתוך הפרת תקנה החלה על עבודתו, או מתוך הפרת כל הוראה שניתנה ע"י המעביד או בשמו ולמרות שעשה מה שעשה בלא שקבל הוראות ממעבידו, ובלבד שאותו מעשה נעשה ע"י העובד לצורך מסחרו או עסקו של המעביד או בקשר עם כך;

(ד) למרות הוראות הפסקה הקודמת, הרי אם הוכח שהחבלה שנגרמה לעובד נובעת מתוך רוע-הנהגה חמור וזדוני מצד העובד, דוחין כל תביעת פיצויים שיתבע עובד בגין החבלה.

(3) אם תתעורר נמו"מ משפטי עפ"י פקודה זו שאלה בדבר האחריות לתשלום פיצויים, לרבות כל שאלה אם האיש שנחבל הוא בגדר עובד שחלה עליו פקודה זו, הרי אם לא יישבו את השאלה בדרך הסכום יישבוה בדרך בורות בהתאם לתוספת השלישית של פקודה זו ובהתחשב עם הוראות התוספת השנייה של פקודה זו.

מס' 19 לש' 1927

(4) אם הוגשה תביעה, במשך הזמן הקבוע לקמן להגשת תביעות, לגביית דמי נזק בלא קשר עם פקודה זו, על חבלה שנגרמה ע"י תאונה ובאותו משפט או בערעור פסקו שהחבלה אינה ממין החבלות שהמעביד אחראי בעדן באותה תביעה, אלא שהוא היה חייב בתשלום פיצויים עפ"י הוראות פקודה זו, דוחין את התביעה; ואולם בית המשפט הדין בתביעה או בית המשפט לערעורים — מקום שהפסק ניתן לערעור — יגש להערכת סכום הפיצויים, אם התובע ירצה בכך, ויכול בית המשפט לנכות מסכום זה את הוצאות המשפט, כלן או מקצתן, שנגרמו לדעת בית המשפט מתוך שהתובע הגיש משפט תחת לפעול עפ"י פקודה זו: בכל משפט עפ"י סעיף קטן זה הרי כשביית המשפט או בית המשפט שבפניו הובא הערעור מעריך את סכום הפיצויים, יתן תעודה על סכום

הפיצויים שפסק לשלם ועל ההוראות שנתן בנוגע לניכוי הוצאות המשפט, וכחה של תעודה זו יהא יפה ככחו של פסק עפ"י פקודה זו.

4. (1) תביעות משפטיות לגבי פיצויים עפ"י פקודה זו בגין חבלה אין נזקקין להן אלא אם ניתנה מודעה על התאונה עם האפשרות הראשונה לאחר שאירעה ולפני שהעובד עזב מרצונו הטוב את העבודה שנחבל בה, ומלבד אם התביעה לפיצויים על אותה תאונה הוגשה בתוך ששה חדשים מיום שאירעה התאונה שגרמה לחבלה או, אם מת הנחבל, בתוך ששה חדשים מיום מותו:

הודעה על תאונות
והמיעד להגשת
משפטים

בתנאי שאם לא נמסרה המודעה או אם היה בה פגם או אידיויק לא יהא דבר זה מונע את ההזדקקות לתביעה, אם מתברר שהדבר נגרם בשוגג או מחמת העדר מפלשתינה (א"י) או מחמת כל סבה הוגנת אחרת.

(2) מודעה על חבלה עפ"י פקודה זו מותר לתתה בכתב או בעל פה למעביד או לכל ממונה על העבודה או פקיד אחר שהעובד נתון למרותו וצריך לפרש בה את שמו וכתבתו של הנחבל ואת הגורם לחבלה ויום הקרות התאונה ומקומה.

(3) היתה המודעה בכתב, תהא מסירתה מסירה אם ניתנה ביד במקום מגוריו או מקום עסקו של האדם שהיא יעודה לו או אם נשלחה ע"י הדואר במכתב באחריות עפ"י אותה הכתובת.

(4) היה המעביד חבר אנשים, מאוגד או בלתי מאוגד, הרי אם היתה המודעה בכתב תהא מסירתה מסירה אם נמסרה במשרדו של אותו חבר אנשים או, אם יש יותר ממשרד אחד, באחד מן המשרדים האלה או אם נשלחה לשם ע"י הדואר במכתב באחריות הערוך על שמו של המעביד.

(5) תמצית של דרישותיה של פקודה זו בענין מסירת מודעה עפ"י פקודה זו והגשת תביעות, שתהא ערוכה בצורה שתקבע לכה, תהא תמיד מודבקת באיזה מקום בולט במכרה, במחצבה, בבית חרושת או בבית מלאכה שפקודה זו חלה עליהם, או סמוך למקומות אלו, באופן שהעובדים יוכלו לקרוא על נקלה: אם לא נתקיימו הוראות סעיף קטן זה יהא הקבלן אשם בעברה ויהא צפוי לקנס בסכום חמשה פונטים.

(6) אם לא נמסרה מודעה על תאונה או אם היה בה פגם או אי דייוק, לא יהא דבר זה מונע את ההזדקקות לתביעה משפטית לגבי פיצויים אם

נתברר כי בזמן התאונה או סמוך לה, ידע הקבלן מדבר התאונה מכל מקור שהוא או אם לא הודבקה התמצית המוזכרת לעיל בהתאם להוראות סעיף זה או אם נרשמה התאונה בפנקס של תאונות המתנהל ע"י הקבלן או בשמו.

(7) כדי להקל על מתן מודעה על תאונות יש לנהל בכל מכרה, מחצבה, בית חרושת או בית מלאכה פנקס בטופס הקבוע ובו יבואו פרטים על תאונות שאירעו לאנשים העובדים שם: פרטים אלה יכול לרשמש הנחבל בעצמו או מישהו אחר בשמו: ורשימה באותו פנקס תהא לצורך סעיף זה הודעה מספקת על התאונה ובלבד שתהא נרשמת בהקדם האפשרי לאחר שאירעה התאונה.

(8) הפנקס יהא שמור במקום כזה שכל עובד נחבל העובד במכרה, במחצבה, בבית חרושת או בבית מלאכה, וכל אדם שהוא בא כוחו באמת, יוכלו לגשת אליו בכל עת נאותה.

5. (1) עשה אדם (בסעיף זה ייקרא „המרשה“), תוך כדי מלאכתו או עסקו או לצורך מלאכתו או עסקו, חווה עם אדם אחר (בסעיף זה יקרא „הקבלן“) על מנת שהקבלן או מישהו אחר מכחו יבצע איוו עבודה, כלה או מקצתה, שקבל עליו המרשה, יהא המרשה צפוי לשלם לכל מי שעבד בביצועה של אותה עבודה כל פיצויים שהיה צפוי לשלם אילו היה הוא מעבידו הבלתי אמצעי של העובד: ומקום שתובעים פיצויים מאת המרשה או מגישים תביעה משפטית נגדו, הרי כשיבואו להשתמש בפקודה זו יבוא המרשה על מקום המעביד אלא שסכום הפיצויים יחושב לפי השכר שקבל העובד מידי מעבידו הבלתי אמצעי.

קבלנות משנה

(2) מקום שצפוי המרשה לשלם פיצויים עפ"י סעיף זה, הרי הזכות בידו לקבל פיצויים מידי כל אדם שהיה צפוי לשלם לעובד פיצויים בלא קשר עם סעיף זה, וכל שאלה בענין זכות זו לפיצויים ובענין סכומם של הפיצויים תיושב בדרך בוררות עפ"י פקודה זו, אם לא באו הצדדים לכלל הסכם ביניהם.

(3) שום דבר האמור בסעיף זה אין לפרשו כאילו הוא מונע עובד מלגבות פיצויים עפ"י פקודה זו מידי הקבלן, תחת אשר יקבלם מידי המרשה.

(4) סעיף זה לא יחול כשאירעה התאונה שלא במקום או סמוך למקום שהתחייב המרשה לבצע בו את העבודה או שלא במקום או סמוך למקום המסור באופן אחר לפיקוחו או להנהלתו של המרשה.

הוראות בענין פשיטת רגל של המעביד

6. (1) מעביד שחתם חוזה עם מבטחים בענין כל אחריות לגבי עובד עפ"י פקודה זו, הרי אם נעשה המעביד פושט רגל או אם בא לכלל פשרה או הסכם עם נושיו, או, אם היה המעביד חברה או אגודה שיתופית, משהחלה החברה או האגודה לפרק את עסקיה, תעבורנה ותקומנה לקנינו של העובד הזכויות אשר למעביד כלפי המבטחים בנוגע לאותה אחריות, למרות כל האמור בחוק הדן בפשיטת רגל ובענין פירוק עסקיהן של חברות, ומשעברו הזכויות בדרך זו תהיינה למבטחים אותן זכויות ותרופות משפטיות שהיו למעביד, ויהיו כפופים לאותן ההתחייבויות שהיו חלות על המעביד:

בתנאי שמדת אחריותם של המבטחים כלפי העובד לא תהא גדולה ממדת אחריותם כלפי המעביד.

(2) היתה מדת אחריותם של המבטחים כלפי העובד פחותה ממדת אחריותם של המעביד כלפי העובד, רשאי העובד לתבוע את ההפרש במו"מ שבפשיטת הרגל או בפירוק העסקים.

(3) בין החובות שעפ"י החוק בענין פשיטת רגל ובענין פירוק עסקיהן של חברות או אגודות שיתופיות יש לשלמם בתורת דין קדימה על פני כל שאר חובות, יש לכלול סכום לא יותר ממאה פונט לכל מקרה ומקרה שיהא מגיע על חשבון פיצויים או על חשבון אחריות לפיצויים עפ"י פקודה זו, שחלו לפני יום הכרזתה של פשיטת הרגל, או במקרה של חברה או אגודה שיתופית, לפני התאריך הנחשב כתאריך התחלת פירוק העסקים עפ"י הוראות כל פקודה הנוגת באותה שעה בענין פירוק עסקים של חברות או אגודות: היה הפיצוי תשלום שבועי הרי הסכום המגיע לחשבון הפיצוי יהא לצורך הוראה זו אותו הסכום היסודי אשר אילו הושקע בקנית הענקה שנתית לכל ימי חייו של מבוסח מתברת ביטוח הרשומה בפלשתינה (א"י), היו קונים בו באותו סכום הענקה שנתית לעובד השווה לשבעים וחמשה אחוזים למאה מן השוי השנתי של התשלום השבועי.

(4) אם נתמנה מקבל הכנסות מטעם בעלי אגרות חוב של חברה המובטחים בשעבוד רובץ, או אם קבלו בעלי אגרות החוב, או אנשים אחרים בשמם, חוקה בנכסים הכלולים בשעבוד או כפופים לו, הרי —

(א) אם חתמה החברה חוזה עם מבטחים בקשר עם אחריות כלפי עובד עפ"י פקודה זו תעבורנה ותקומנה לקנינו של העובד זכויותיה של

החברה כלפי המבטחים על אותה אחריות, ממש כאילו ניתן צו לפירוק עסקיה של החברה.

(ב) אם לא נחתם חוזה כזה, הרי הסכום המגיע בעד פיצויים עפ"י פקודה זו, שהאחריות עליהם חלה לפני תאריך מגויו של מקבל ההכנסות או לפני שבעלי אגרות החוב קנו חזקה כאמור לעיל, היא נכלל בין התביעות בעלות זכות קדימה בגדר פירושו של כל חוק באותו ענין הנוהג באותה שעה.

(5) סעיף זה לא יחול על חברה המפרקת עסקיה מרצונה הטוב רק לצורך ייסודה מחדש או רק לצורך התמזגותה עם חברה אחרת.

(6) הוראות סעיף זה בענין זכויות קדימה וזכויות בכורה לא תחולנה כשפושט הרגל או החברה או האגודה השיתופית שעסקיה מתפרקים חתמו חוזה עם המבטחים.

7. מקום שהחבלה שצריך לשלם בגינה פיצויים עפ"י פקודה זו נגרמה במסבות המטילות על אדם אחר, פרט למעביד, אחריות חוקית לשלם דמי נזק בעד אותה חבלה, הרי —

תרופות משפטיות הן כלפי המעביד והן כלפי זר

(א) רשאי העובד להגיש תביעה משפטית הן נגד אותו אדם לשם גביית דמי נזק הימנו והן נגד כל אדם החייב בתשלום פיצויים עפ"י פקודה זו לשם גביית פיצויים הימנו, אלא שלא תהא לו הזכות לגבות גם דמי נזק וגם פיצויים; וכן

(ב) אם גבה העובד פיצויים עפ"י פקודה זו רשאים משלם הפיצויים וכל אדם שנדרש לשלם פיצוי עפ"י סעיף 5 לקבל פיצויים מידי האדם החייב בתשלום דמי נזק; ואם לא באו אלה לכלל הסכם בשאלת הזכות לפיצויים אלה וסכומם, מישבין את השאלה על דרך בורות בהתאם להוראות התוספת השלישית לפקודה זו.

8. (1) יכול הנציב העליון למנות רופאים מוסמכים עפ"י החוק, ככל אשר יחליט, על מנת שישמשו כפוסקים רפואיים לצורך הפקודה ושכרם של פוסקים רפואיים אלה וההוצאות שיוציאו עפ"י פקודה זו, ישולמו לפי תקנות שתקבענה.

מינוים ושכרם של פוסקים רפואיים ובוררים
מס' 30 (ג') 1934

(2) פוסק רפואי שנתמנה כרופא בקשר עם כל מקרה מטעם המעביד או מטעם העובד או מטעם כל חברת ביטוח הנוגעת בדבר, לא ישמש כפוסק רפואי באותו מקרה.

(3) שכרו של בורר עפ"י התוספת השלישית לפקודה זו ישולם עפ"י מס' 30 לש' 1934 התקנות שתקבענה.

9. (1) יכול הנציב העליון להרשות בצו חתום על ידו לכל ועדה וועדות בוררות מאושרות המיצגת את המעביד ואת עובדיו או לכל ועדה או איגוד אחר לשמש כועדת בוררות עפ"י הוראות התוספת השלישית לפקודה זו.

(2) ועדה כזאת או איגוד כזה לא ישתמשו במסכויותיהם אלא בענינים המתעוררים בקשר עם המעבידים המפורשים בצו.

(3) בכל צו כזה תבוא הוראה בענין הרכבה של הועדה או הרכבו של האיגוד.

(4) מותר לשנות או לבטל כל צו כזה, ככל אשר יורה הנציב העליון.

10. כל מעביד בכל תעשייה שהנציב העליון יצוה להטיל עליה סעיף זה, רשימות בענין פיצויים חייב להגיש למוכיר הראשי של ממשלת פלשתינה (א"י) ביום מסויים בשנה שייקבע לכך, או לפני אותו יום, רשימה מדוייקת המפרטת את מספר החבלות ששלם בעדן פיצויים עפ"י פקודה זו במשך השנה החולפת, ואת סכום הפיצויים הללו וכן פרטים אחרים בענין פיצויים ככל אשר ייקבע; ואם לא קיים סעיף זה יאשם בעברה ויהא צפוי לקנס בסכום עשרים פונט.

11. יכול הנציב העליון במועצה להתקין תקנות * בנוגע לכל ענין המתעורר עפ"י פקודה זו או עפ"י התוספת לפקודה זו ובענין המסים שיש לשלם בקשר עם כך.

תקנות
מס' 30 לש' 1934

התוספת הראשונה

(סעיף 2 (2))

מיני עבודות

1. פעולות בנין, לרכות בנייתו, שינויו תיקונו או הריסתו של בנין ועבודת תפאורה ופעולות הכרוכות בשבירת אבנים ובסיתותן כשהן נעשות בבנין עצמו והתקנת גאז, מים וחשמל.

2. הובלה במסלול כרזל ובמכונות ועבודות הכרוכות בכך.

3. ניפוץ, חפירה, חיצוב, קדיחה וכריה.

4. פעולות חרושת שמשמשים בהן במכונות המונעות בכוח מניע.

5. ייצור חשמל והלוקתו; מתיחת קוי טלגרף וטלפון והחזקתם; עבודות הכרוכות בהספקת מים לצבור ובתכניות ביוב צבוריות.

6. עבודת בנין כבישים והחזקתם.

ל"ו מיוס 16.8.27

7. טפול ביד וטיפול במכונה בסחורות שבמספנות, כמוחס, נרציפים או בכתי סחורה בתוך אזור של חוף.

ל"ו מיוס 29.6.28

8. טפול ביד וטיפול במכונה בסחורות שבסירות העומדות סמוך לאניה ובסחורות שבאניה בתוך אזור חוף, שלא ע"י אנשים הנמנים על עובדי האניה.

ל"ו מיוס 20.10.31

התוספת השניה

(סעיף 3 (1))

דרגת הפיצויים ותנאיהם

1. סכום הפיצויים עפ"י פקודה זו יהא —

(א) כשהחבלה נסתיימה כמיתה —

(i) אם השאיר העובד אנשים התלויים לחלוטין ברוחיו, סכום כערך רוחיו בעבודתו אצל אותו מעביד במשך שלוש השנים שקדמו לחבלה, או סכום של מאה פונט, הכל לפי הסכום הנדול ביותר, אלא שלעולם לא יעלה הסכום על מאתיים וחמשים פונט: בתנאי שינכו מאותו סכום כל תשלום שבועי שניתן עפ"י פקודה זו וכל סכום חד פעמי ששולם לפדיון התשלום השבועי, ואם נמשכה תקופת עבודתו של אותו עובד אצל אותו

מעביד פחות משלוש שנים, מניחין שפסום רוחיו במשך שלוש השנים האלה הוא שכרו השבועי הממוצע במשך הזמן שבו עבד בפועל אצל אותו מעביד כפול מאה וחמשים ושש פעם;

(ii) אם לא השאיר העובד תלוים כאלה אך השאיר אנשים התלויים ברוחיו במקצת, יהא סכום הפיוצויים כפי שיוסכם עליו, אלא שלעולם לא יעלה על הסכום הנפרע עפ"י ההוראה הקודמת, ואם לא באו לכלל הסכם קובעין בררר בורות סכום שיהא עומד בשעור יחסי לנזק שסבלו התלויים;

(iii) אם אינו משאיר תלויים, — דמי המפול הרפואי והקבורה בשעור הונז, על מנת שלא יעלה על המשה עשר פונט;

(ב) נסתיימה החבלה בפסלות גמורה או חלקית —

תשלום שבועי לכל הזמן שהפסלות נמשכת ושלא יעלה על חמשים אחוז משכרו השבועי הממוצע במשך שנים עשר החדשים הקודמים, אם עבד במשך זמן כזה, ואם עבד במשך זמן פחות מכן לא יעלה התשלום השבועי על חמשים אחוז משכרו השבועי הממוצע במשך אותו זמן פחות שבו עבד אצל אותו מעביד, ובכלל שלא יעלה תשלום שבועי זה על פונט אחד;

כתנאי שיכול הנציב העליון לקבוע בתקנה דרנה של פצויים שישולמו במקרי פסלות חלקית.

2. (1) לצורך הוראות התוספת הזאת בענין „רוחיו“ ו„שכרו השבועי הממוצע“ של עובד, נוהגין לפי התקנות דלקמן —

(א) מחשבין את השכר השבועי הממוצע באופן הטוב ביותר שיש בו כדי לקבל מפעולת החישוב את שכרו השבועי של העובד:

כתנאי שאם מחמת קוצר הזמן שבו עבד העובד אצל מעבירו או מחמת תנאי העבודה אין אפשרות מעשית, בתאריך התאונה, לחשב את שער השכר, מותר להביא בחשבון את הסכום השבועי הממוצע שהשתכר אדם שעבד באותה דרנה באותה עבודה אצל אותו מעביד במשך שנים עשר החדשים שקדמו לתאונה, או אם לא היה אדם שעבד כר, — אדם שעבד באותה דרנה, באותו סוג עבודה וכאותו מחוז;

(ב) חתם העובד על חווי שרות מקבילים עם שני מעבידים או יותר משנים באפן שעבר פעם אחת עם מעביד אחד ופעם אחרת עם מעביד אחר, מחשבין את שכרו השבועי הממוצע כאילו שכרו עפ"י כל החוזים הללו ביחד היה שכר שקבל אצל המעביד שעבר אצלו בשעת התאונה;

(ג) עבודה אצל אותו מעביד פירושה עבודה אצל אותו מעביד בררנה שבה עבד העובד בשעת התאונה, כשהעבודה לא הופסקה ע"י העדרו של העובד מחמת כל סבה אחרת שאין לו שליטה עליה;

נד) היה המעביד נוהג לשלם לעובד סכום לכיסוי כל הוצאה מיוחדת שהוטלה עליו מכוח מהותה של העבודה, אין מביאין בחשבון שכרו את הסכום ששולם כך;

ה) רוחיו השנתיים של חבר אנורה שיתופית המקבל את שכרו בצורת חלק ברוחים או בהכנסה הכללית יחשבו לצורך פסקא זו הסכום שזקפו לזכותו בפנקסי האנורה במשך שנים עשר החרשים הקודמים כחלק ברוחים או בהכנסות אלה, והסכום הממוצע של אותו חלק לשבוע למשך תקופת חברותו שלא תהא יתרה על חמשים ושנים שבועות שקדמו ליום התאונה הוא יהיה סכום שכרו השבועי הממוצע.

2) עפ"י בקשתו של עובד שנחבל למעביד החייב לשלם פיצויים, חייב אותו מעביד להגיש בכתב רשימה של שכר העובד שעל יסודה יהא אפשר לחשב את סכום השכר השבועי הממוצע לצורך קביעת הסכום של כל תשלום שבועי עפ"י פקודה זו.

8) כשיבואו לחשב את סכום התשלום השבועי יש להביא בחשבון כל תשלום, תנמול או הנאה שהעובד רשאי לקבל מן המעביד במשך תקופת פסלותו ואם היתה הפסלות חלקית לא יעלה התשלום השבועי על ההפרש שבין סכום השכר השבועי הממוצע של העובד לפני התאונה לבין הסכום השבועי הממוצע שהוא משתכר או שיש בידו להשתכר לאחר התאונה באיזו עבודה מתאימה או באיזה עסק מתאים, והיחס שבין סכום התשלום השבועי לבין סכום אותו הפרש, ייקבע לפי המסכות שבענין בצורה הנאותה.

4. עובד שמסך מודעה על תאונה חייב, אם נדרש בכך ע"י המעביד, לעמוד לבדיקה רפואית בפני רופא מוסמך שהמעביד יזמין אותו וישלם את שכר טרחתו, ואם סירב לעמוד לבדיקה או אם הכשיל את הבדיקה באופן מן האופנים, תהא נפסקת זכותו לפיצויים או זכותו להגיש תביעה משפטית על כך עד שתערך הבדיקה.

5. במקרה מות פורעין את התשלום בבית המשפט המחוזי, חוץ אם ניתנה פקודה אחרת כאמור לקמן ובהתחשב עם תקנות בית דין ועם הוראות התוספת הזאת ישקיע בית המשפט את הסכום ששולם כך לטובתם של האנשים הזכאים בו, ככל אשר יישר בעיני בית המשפט, או ישמשם באותו סכום כראות עיניו או שינהג בו לטובתו של הנ"ל, וקבלה מאת הסופר הראשי של אותו משפט תהא קבלה מספקת על הסכום ששולם כך:

בתנאי שאם באה הסכמה על כך, ישולם התשלום במקרה מות, כשלא השאיר העובד תלויים, לבא כוחו החוקי, ואם אין לו בא כוח חוקי, ישולם הסכום למי שמגיע לו סכום הוצאות הטפול הרפואי והקבורה.

6. מותר לקבוע בתקנות בית דין הוראות בענין שיטת תשלום הכסף בבית המשפט ושיטת העברת כסף ששולם כך מבית משפט אחר לבית משפט אחר.

7. מקום שמגיע תשלום שבועי לאדם הנתון בפסלות חוקית, רשאי בית המשפט, לאחר שתוגש בקשה על כך בהתאם לתקנות בית דין, לצוות כי כל זמן שהפסלות נמשכת ישולם התשלום לבית המשפט, והוראות התוספת הזאת בענין הסכומים שצריך לשלם עפ"י תוספת זו לבית המשפט, תחולנה על סכומים שישולמו לבית המשפט כהתאם לכל צו כזה.

8. כל שאלה בענין מי ומי יחשב כתלוי או בענין הסכום שצריך לשלמו לכל תלוי תיושב על דרך כוררות אם לא באו הצדדים לכלל הסכם בענין, ואם לא נתישבה השאלה על דרך זו לפני שהוכנס התשלום לבית המשפט עפ"י התוספת הזאת, תוחלט השאלה ע"י בית המשפט המחוזי: כשישנם תלויים במקצת ונמ תלויים להלוטין הרי שום דבר האמור בתוספת זו לא יפורש כאילו הוא בא למנוע את חלוקת סכום הפיצויים מקצתו לתלויים להלוטין ומקצתו לתלויים במקצת.

9. אם נראה על יסוד בקשה שהוגשה עפ"י תקנות בית דין כי מחמת שאלמנה הוגיחה את ילדיה, או מחמת שחל שנוי במצבם של התלויים השונים או מכל סבה מספקת אחרת רצוי לשנות את צו בית המשפט או את הפסק בענין אופן חלוקתו של סכום הפיצויים בין התלויים או בענין אופן השקעתו או שמושו של כל סכום המגיע לכל תלוי, רשאי בית המשפט ליתן צו לשנוי הצו הקודם או הפסק הקודם ככל אשר ימצא לראוי לפי המסכות שבענין.

10. כל עובד המקבל תשלומים שבועיים עפ"י פקודה זו חייב, אם נדרש בכך ע"י המעביד, להברק מוזמן לזמן ע"י רופא מוסמך שהמעביד יזמינו וישלם את שכר טרתו ואם סירב להברק או אם הכשיל את הבדיקה במשהו תהא זכותו לתשלומים שבועיים כאלה נפסקת עד שתערך הבדיקה.

11. (1) אין לדרוש מעובד להברק ע"י רופא עפ"י פסקא 4 או עפ"י פסקא 10 מתוספת זו שלא עפ"י התקנות או לעתים הכופות יותר מן העתים שתקבענה לכך.

מס' 30 לג' 1934

(2) עובד שנברק ע"י רופא או ע"י רופא שהוא עצמו בחר בו לכך, ובמשך ששה ימים מיום הבדיקה מסר המעביד לעובד או העובד למעביד העתק מן הדו"ח של אותו רופא בענין מצבו של העובד, הרי אם לא באו העובד והמעביד לכלל הסכם בענין מצבו של העובד או כשרותו לעבודה רשאי נשיא בית המשפט המחוזי להעביר את הענין לפוסק רפואי לאחר שתוגש בקשה על כך ע"י שני הצדדים, ולאחר שישלם המבקש סכום שייקבע לכך, ולא יותר מפונט אחד, בעד שכר טרתו והוצאותיו של הפוסק הרפואי.

(8) הפוסק הרפואי שהועבר אליו הענין כאמור, יתן תעודה עפ"י התקנות בענין

מצבו של העובד וכשרותו לעבודה ואם יש צורך בכך עליו לפרש את מין העבודה שהוא יכשר לה ואותה תעודה תהא עדות מכרעת על כל האמור בה.

מס' 30 לג' 1934

(4) כשאין העובד והמעביד יכולים לבוא לכלל הסכם בשאלה באם פסלותו של העובד היא תוצאה מן התאונה, או עד לאיוו מדה היא תוצאת התאונה, הרי בהתחשב עם כל תקנת בית דין, תשמנה הוראות הפסקא הזאת, כאילו היתה השאלה השנויה במחלוקת שאלה בענין מצבו של העובד.

מס' 30 לג' 1934

(5) עובד שנדרש להברק ע"י פוסק רפואי שהענין הועבר לו כאמור לעיל, וסרב בכך או הכשיל את הבדיקה במשהו, תהא נפסקת זכותו לפיצויים או זכותו להניש תביעה משפטית עפ"י פקודה זו בענין פיצויים, עד שתערך הבדיקה, ואילו בפועל המקבל תשלום שבועי תהא נפסקת זכותו לאותו תשלום שבועי.

מסי 30 ל"ג 1934

(6) מותר להתקין תקנות לקביעת אופן מסירתם או הנשטם של מסמכים ובקשות המוגשים עפ"י פסקא זו וכן בענין הטופסים שישימשו למטרות אלה ובענין התשלום שישולם עפ"י פסקא זו.

12. כל תשלום שבועי יהא נתון לבקורת אם לפי בקשת המעביד ואם לפי בקשת העובד, ועל יסוד הבקורת מותר להביאו לידי נמר, או לקצצו או להגדילו ובכך שלא להגדילו למעלה מן המקסימום שייקבע לעיל, ואם לא באו הצדדים לכלל הסכם, קובעין את סכומו של התשלום על דרך בוררות עפ"י פקודה זו:

בתנאי שאם היה העובד פחות מכו ט"ז בשעת התאונה, והבקורת חלה יותר משהחרישם לאחר התאונה ולפני שמלאו לעובד י"ח שנה או בתוך ששה חרשים לאחר מכו, מותר להגדיל את סכום התשלומים השבועיים עד לסכום שהיו פוסקין לו אילו השתכר העובד בזמן התאונה את הסכום השבועי שהיה אל נכו משתכר בשעת הבקורת אלמלא נחבל.

13. המשיכו בתשלום שבועי לא פחות משהחרישם, יכול המעביד לאחר בקשה שתונש על ידו או בשמו לנאול את עצמו מן האחריות הזאת בשלמו בבתאחת אותו סכום אשר אילו השקיעוהו, מקום שהפסלות היא עולמית, בקנית הענקה שנתית מעתה ולכל ימי חייו של העובד מחברת ביטוח הרשומה בפלשתינה (א"י), היו קונים באותו סכום הענקה שנתית לעובר השהו כרי שבעים והמשה אחווים מן השוי השנתי של תשלומו השבועי, ומקום שאינו הפסלות עולמית, יכול המעביד לנאול את עצמו מאותה אחריות בשלמו בבתאחת אותו סכום שייקבע כגדר בוררות, ויכולים הועדה או הבוחר או בית המשפט לצוות להשקיע אותו סכום חרמעמי או להשתמש בו לטובת האדם הזכאי בו:

בתנאי ששום דבר האמור בפסקא זו לא יפורש כאילו הוא בא למנוע סדור הסכמים לפדיון תשלום שבועי בתשלום חרמעמי.

14. עובר המקבל תשלום שבועי שחדל להתגורר בפלשתינה (א"י) יהדל מאז ואילך להיות זכאי לקבל תשלום שבועי חוץ אם העיד פוסק רפואי כי הפסלות שהיא תוצאת החבלה עלולה להיות פסלות תמידית, ואם העיד הפוסק הרפואי בכך יהא העובד זכאי לקבל אחת לכל רבע שנה את סכום התשלומים השבועיים שנצטברו ברבע השנה הקודם כל זמן שהוא מוכיח בצורה שתקבע לכך את זהותו ואת העובדא כי הפסלות שבעדה משלמים לו את סכום התשלומים השבועי עורנה נמשכת.

15. אסור להעביר, לשעבר או לעקל תשלום שבועי או תשלום חר פעמי הבא במקום התשלום השבועי, ולא יעברו תשלומים אלה לידי אדם מכוה פעולה חוקית, ואין לנכותם בבית המשפט מכל תביעת סכום נגד המקבל.

16. נפסקה זכות לפיצויים עפ"י תוספת זו, אין משלמים פיצויים בעד תקומת ההפסקה.

התוספת השלישית

סעיף 3 (3)

בוררות, וכו'.

1. כדי לישב ענין שעפ"י פקודה זו מישבין אותו על דרך בוררות, הרי אם קיימת ועדת בוררין בעלת סמכות לישב ענינים שבין העובד להמעביד עפ"י פקודה זו, ייושב הענין ע"י בוררותה של אותה ועדה, או שהיא תעבירנו לפי הכרעת דעתה לבוררות כפי שייקבע לקמן.

2. (1) אם אין ועדה כזאת או אם העבירה הועדה את הענין לבוררות או אם אין הועדה מישבת את הענין במשך שלושה חדשים מיום התביעה, ייושב הענין ע"י בורר יחיד שהצדדים יסכימו לו, או, כשאין הסכם על כך, ע"י בורר יחיד שיתמנה ע"י המוכיר הראשי

(2) לצורך מו"מ משפטי עפ"י פקודה זו תהיינה לבורר שנתמנה ע"י המוכיר הראשי אותו הסמכויות בענין הבאת עדים והבאת מסמכים כאילו היה המו"מ משפט בבית המשפט המחוזי; ואם יראה צורך בכך, הרשות בידו להזמין פוסק רפואי שישב אתו בבוררות בתורת חבריוועץ.

(3) בהתחשב עם הוראות התוספת הזאת תחול פקודת הבוררות על מו"מ של בוררות שעפ"י פקודה זו.

3. אם הועדה או בורר מוצאים צורך בכך, הרשות בידם להניש שאלה של חוק להחלטתו של נשיא בית המשפט המחוזי, ומחובתם לעשות זאת אם נדרשו בכך ע"י אחד הצדדים לבוררות; והחלטתו של הנשיא בשאלה זו תהא החלטת נמר, חוץ אם ניתן לאחד הצדדים רשות לערער בפני בית המשפט העליון שישב בבית משפט לערעורים.

4. ענין תשלום הוצאות הבוררות והמו"מ וההוצאות הכרוכות בבוררות ובמו"מ יהא מסור להכרעת דעתם של הועדה, הבורר או נשיא בית המשפט המחוזי.

5. מת בורר או סרב לשמש בתפקידו, או אם היה נמוץ יכולת לשמש בתפקיד זה, רשאי המוכיר הראשי למנות בורר חדש עפ"י בקשת אחד הצדדים.

6. אם הוברר סכום הפיצויים, או אם חל שנוי בתשלום השבועי, או אם האיש שהונשה ננדו תביעה לפיצויים עפ"י פקודה זו אינו מכיר באחריותו לשלם פיצויים אלא שהוא בא לכלל הסכם (הנקרא לקמן "הסכם פשרה") שעל פיו מסולקת התביעה לפיצויים תמורת תשלום סכום חד פעמי, או אם הוחלט כל ענין אחר ע"י ועדה או ע"י בורר או עפ"י הסכם, יהא מחובתם של הועדה או הבורר או כל צד המעונין בדבר לשלוח זכרון דברים על כך בצורה הקבועה למפקח על בתי המשפט כירושלים ואם נוכח הלה באמתותו של זכרון הדברים עפ"י כל תקנה בענין זה, ירשמהו בפנקס מיוחד בלא מס, ומאז ולהבא יהא זכרון הדברים בר הוצאה לפועל ודינו כדיון מסך דין לכל דבר:

בתנאי —

(א) שאין לרשום זכרון דברים כזה לפני עבור שבעה ימים מיום משלוח ההודעה לצדדים המעוניינים ע"י מפקח בתי המשפט; וכי

(ב) מקום שהעובד מבקש לרשום זכרון דברים של הסכם בין מעבידו ובינו לתשלום פיצויים עפ"י פקודה זו והמעביד מוכיח עפ"י התקנות כי העובר חוזר למעשה לעבודה והוא משתכר אותו שכר שהשתכר לפני התאונה, והמעביד מתנגד איפוא לרשום זכרון הדברים, אין לרשום את זכרון הדברים אלא לפי התנאים שבית המשפט ימצא לנכון לקבוע, לפי כל המסכות שבענין, אם בכלל יחליט לרשום את זכרון הדברים; וכי.

(ג) הרשות לבית המשפט המחוזי לתקן את הפנקס; וכי

(ד) אם נראה למפקח על יסוד ידיעות שהוא מוצאן מספיקות כי לא מן הדין לרשום הסכם שפסקא זו חלה עליו מחמת שהסכום שהוסכם לשלמו אינו מספיק. או מחמת שההסכם נתקבל בתרמית או ע"י השפעה בלתי הוגנת או ע"י אמצעי בלתי הוגן אחר, הרשות בידו לסרב לרשום את זכרון הדברים של ההסכם ולהעביר את הענין לנשיא בית המשפט המחוזי, והלה יוכל ליתן צו, לרבות צו בענין הסכום שכבר שולם עפ"י ההסכם, ככל אשר ימצא לראוי לפי המסכות שבענין;

בתנאי שבהסכם משרה, כשיבואו להחליט אם מספיק הוא הסכום שהוסכם לשלמו עפ"י ההסכם, יתחשב המפקח או נשיא בית המשפט המחוזי — מקום שהועבר הענין לנשיא בית המשפט המחוזי — בשאלה אם חובת תשלום הפיצויים שנויה בספק או אינה שנויה בספק;

(ה) יוכל נשיא בית המשפט המחוזי במשך ששה חרשים לאחר שנרשם בפנקס זכרון דברים של הסכם שפסקא זו חלה עליו, לצוות למחוק את זכרון הדברים מן הפנקס לאחר שיקבל הוכחה כרי הנחת דעתו כי ההסכם נתקבל בתרמית או בעזרת השפעה בלתי הוגנת אחרת או באמצעי בלתי הוגן אחר והוא יתן את הצו אשר ייטב בענין לפי המסכות שבענין, לרבות צו בענין סכום שכבר שולם עפ"י ההסכם.

7. כל הסכם בענין פריון תשלום שבועי בסכום חד פעמי שלא נרשם עפ"י פקודה זו, הרי לא הוא ולא תשלום הסכום המגיע לפי ההסכם לא יפטרו את האיש החייב לשלם את התשלום השבועי מן החובה להוסיף ולשלם את התשלום השבועי, והסכם משרה שלא נרשם עפ"י הפסקא הקודמת, הרי לא הוא ולא תשלום הסכום המגיע עפ"י אותו הסכם, לא יפטרו את המעביד מן החובה החלה עליו עפ"י פקודה זו; והסכם שלא נרשם בענין סכום הפיצויים שצריך לשלם לפי שנתון בפסקות חוקית או לתלויים, הרי לא הוא ולא תשלום אותו סכום לא יפטרו את האדם החייב בתשלום הפיצויים מן האחריות לשלם פיצויים, אלא אם כן הוא מוכיח, בכל מקרה מן המקרים המפורטים לעיל, שלא באשמתו או מתוך רשלנותו חל אי-הרישום.

8. שום צד לא ישלם מס בית משפט בעד כל מו"מ משפטי שהוגש לבית המשפט ע"י עובד או נגדו לפני מתן פסק הבוררות.

9. כל סכום שפסקו לשלמו בתורת פיצויים, הרי אם לא שולם בבית המשפט, ישולם לאיש שהסכום מניע לו עפ"י כל הסכם או פסק בוררות, ובאי-כחו של האיש התובע פיצויים עפ"י פקודה זו לא יהא זכאי לקבל ממנו כל הוצאות בעד מו"מ בבוררות עפ"י פקודה זו ולא לנכות הוצאות אלה מן הסכום שפסקו לשלמו או שהוסכם לשלמו כפיצויים, פרט לאותו סכום שהועדה, הבורר או בית המשפט יפסקו לשלמו על יסוד בקשה מאת האיש התובע פיצויים או מאת בא כוחו לקבוע את סכום ההוצאות שיש לשלם לכאי-כחו של התובע, ואותו סכום יקבע בהתאם לאותה הערכה ולפי אותה דרגה של הוצאות שנקבעו בתקנות בית דין.

10. בהתחשב עם תקנות יכולים כל ועדה, או בורר או בית משפט למסור לתות דעתו של פוסק רפואי כל ענין שנודעת ממנו חשיבות לשאלה המתעוררת בבוררות.

מס' 30 לש' 1934